

Un popor cu grumazul înțepenit

9 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Nu vi se pare ciudat că, ori de câte ori apare cineva și vorbește în favoarea caracterului lui Dumnezeu așa cum este el descoperit în Hristos, devine imediat subiectul batjocurii, urii și violenței în generația lui?

Se pare că noi, ca popor, am moștenit nebuniile lui Israel, omorând pe trimișii Domnului, când ne avertizează că nu-L cunoaștem pe Domnul, închinându-ne astfel lui Baal criminalul. Se pare că suntem destul de mândri zugrăvind mormintele proorocilor pe care i-au omorât părinții noștri.

În fiecare sabat citim la adunare scrierile unor oameni din vechime, pe care le numim Cuvântul lui Dumnezeu, fără să ne întrebăm sau să ne pese care a fost reacția generației lor despre concepția acestor oameni cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Avem impresia că ei erau la fel de apreciați și iubiți ca în timpul nostru. Din contră, au fost disprețuiți, marginalizați și de cele mai multe ori omorâți. Au fost acuzați de erezie, condamnați ca o ciumă pentru poporul ales. Dar ei văzuseră ceva din frumusețea neprihănirii lui Dumnezeu, înțeleseseră un crâmpei din conspirația stelară care urmărea detronarea lui Dumnezeu prin calomnie, denigrare și amăgire. Ei înțeleseseră care erau motivele pentru care „acest popor al Ierusalimului” se lasă dus „în necurmăte rătăcirii.” Dar administrația aceluia popor nu era dispusă să recunoască situația reală, corupția morală și spirituală a societății pe care o gestionau cât de bine se putea.

Acei trimiși ai lui Dumnezeu din vechime parcă erau vorbiți să zguduie din temelii vechile hotare ale teologiei populare. Conceptele lor despre împărăția lui Dumnezeu erau cât se poate de ciudate și provocatoare. Isaia spunea că Domnului Îi este scârbă de doctrina sanctuarului, de sistemul jertfelor și de păzirea sabatului, lucru care, desigur, era în conflict deschis cu ceea ce citeau ei în Biblie. Ieremia spunea că teologii lui Israel se închină lui Baal, lucru greu de dovedit, mai ales că limbajul lor era cel familiar bisercii, iar practicile oficiale se încadrau cuminte în normele contemporane, deși glasul inimii lor era: „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel.” Isus din Nazaret le spunea că au înțeles complet pe dos lucrurile spuse în vechime, că împărăția lui Dumnezeu este în ei și că Tatăl, Cel pe care Îl onorează ei în fiecare sabat la sinagogă, locuiește în El.

Mesagerii au înțeles ceva din frumusețea caracterului divin, că el este o oglindire perfectă a legii, deși în comunicările lor scrise au păstrat terminologia vremii, folosind limbajul forței, cu care poporul era familiar, încercând astfel să atragă pe cât mai mulți dintre ei.

Chiar în această perioadă a vremii sfârșitului, când în teologia adventistă s-a acumulat lumina veacurilor, Dumnezeu este obligat să păstreze limbajul Stăpânului. Cât va mai trebui să aștepte El până când acest popor va fi pregătit să asculte limbajul Iubitului și Soțului? Când va veni "ziua aceea" despre care vorbea Osea?

„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: „Bărbatul meu!” și nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul meu!”

Voi scoate din gura ei numele Baalilor, ca să nu mai fie pomeniți pe nume... Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:16-20).

Este plăcut să vedem, peste tot pe glob, oameni a căror ureche a fost deschisă la solia cerească transmisă printr-un „susur blând.” Dar vai, cât de mulți sunt în biserică dispuși să asculte doar la vocea focului, vijeliei și cutremurului!

În mijlocul nostru, ca popor, Dorința veacurilor este încă „un lăstar dintr-un pământ uscat,” „disprețuit și părăsit de oameni.” Baal criminalul se bucură de o faimă universală, fiind acceptat ca Dumnezeu în moderna câmpie Dura, unde orchestra a început deja să-și acordeze instrumentele geostaționare prin care vor da semnalul închinării la picioarele noului „hristos.”
